

bedskundskaben er tilstrækkelig repræsenteret ved Fallitboernes Behandling, saaledes som Lovforslaget nu er affattet, og det har derfor ment, at der ikke er nogen paatrængende Nødvendighed for allerede nu at skride til den af Mindretallet foreslaaede Ordning, og det saa meget mindre, som man, dog ogsaa i anden Retning kun kan gennemføre Ordningen mindre fuldstændig. De samme Grunde, som tale for at lade Handelsmands Fallitboer blive behandlede af Sø- og Handelsretten, tale jo nemlig ogsaa for at lade deres Dødsboer blive behandlede af denne Ret, idet der ligesaa vel, naar en Mand's Bo skal opgjøres paa Grund af hans Død, som naar det skal opgjøres paa Grund af hans Fallit, opstaar alle den Art af Retssforhold, ved hvis Afgjørelse Handelsskyldighed kunde være af Interesse. Men, det er dog, som sagt, saaledes mere Betimelighedshensyn end egentlig principielle Betragtninger, der hos Udvalgets Flertal stille sig inod den af Mindretallet foreslaaede Ordning, om hvilken jeg iøvrigt ikke skal udtale mig videre paa dette Stadium, idet jeg, antager, at en Anden vil paa Mindretallets Vegne yderligere omtale og nærmere motivere dets Forslag.

Sæde: Efter hvad den ærede Drdfører nys yttrede, vil det høie Thing jo være be kjendt med, at hele Udvalget har været enigt i Tanken i det Forslag, som jeg i Forening med tvende ærede Medlemmer af Udvalget har stillet under Nr. 59, og som gaar ud paa, at Handelsfallitboer her i Kjøbenhavn skulle behandles ved Sø- og Handelsretten. Naar der findes en Ret i Kjøbenhavn, som har særlig Sagskundskab i, hvad der angaar Handelsforhold, saa forekommer det mig at ligge klart for, at det er rigtigt, at Handelens Fallitboer blive behandlede ved denne Ret og derimod ikke ved en Ret, hvor en saadan særlig Sagskundskab ikke findes. Jeg tror ogsaa, at det, efter hvad der blev forhandlet her igaar, maa foreligge tydelig nok, at der ved Handelsfallitboers Behandling er saa Meget, hvorved der kræves specielt Kundskab til, hvad der er Handelsbrøddene, at det maa være ønskeligt, at den Slags Sager afgjøres af Folk, som have denne specielle Sagskundskab. Den ærede

Drdfører kom nu vel med nogle Indvendinger mod Forslaget, som han troede være tilstrækkelige til at burde medføre, at vi skød Forslaget under Nr. 59 til Side for Diebliffet, men jeg kan ikke tillægge disse Indvendinger nogen Vægt. Han nævnte saaledes, at en Omordning af Retsspleien er forestaaende, men jeg maa dertil sige, at jeg ikke kan se, at vort Forslag i mindste Maade vil lægge nogen som helst Hindring i Veien for denne. Det er jo nemlig ikke en ny Ret, der skal stables ved vort Forslag, men man beholder den samme Ret, der nu allerede eksisterer, og den vil kun faae nogle flere Kræfter for at kunne besørge den større Masse af Forretninger, som den derved vil faae mod hidtil. Det, at visse Sager blive henlagte fra een Ret til en anden, kan dog vistnok ikke i mindste Maade lægge nogen Hindring i Veien for Omordningen af Retsspleien. Den ærede Drdfører omtalte dernæst, at der ved vort Forslag vil fremkomme en Uensartethed i Fallitboers Behandling, idet Handelsfallitboer i Kjøbenhavn saa vilde blive behandlede af en Ret, hvor der findes en særlig Sagskundskab i, saa Henseende, medens Handelsfallitboer udenfor Kjøbenhavn fremdeles vilde blive behandlede af Retter, som saame saadan særlig Sagskundskab. Det forekommer mig imidlertid, at denne Grund er meget svag. Naar man først erkjender, at Handelsfallitboer trænge til Behandling af en Ret, hvor der er særlig Handelskundskab, saa forekommer det mig dog virkelig forunderligt, at man vil negte slige Fallitboer her i Byen at blive behandlede ved en saadan Ret, fordi der er andre af den Slags Fallitboer, som ikke kunne komme ind under en tilsvarende Retts Omraade. Den ærede Drdfører mente fremdeles, at vort Forslag var mindre nødvendigt paa Grund af den Ordning med Hensyn til Kuratorerne, som nu er bleven vedtagen, og hvorved der vil kunne komme et handelskyndigt Element ind ved Handelsfallitboers Behandling. Og det er nu ganske vist ogsaa saa, at der i vanskeligere Handelsfallitboer sædvanlig vil blive valgt en Kurator blandt Handelskyndige; men Kuratorerne ville let komme til at se alle Spørgsmaal i Boet fra et ensidigt Standpunkt, nemlig fra Kreditorernes, og det forekommer mig